

denne Fremgangsmaade, naar det først er givet, at Fordelen ved Konvertering (eller Statslaan) ikke skal komme dem alene til gode.

Ejerne ville være bedre tjente med at faa *kontant* Betaling end ved at faa Obligationer, som det altid vil være forbundet med Udgift, ofte med Tab, at faa afsatte, og de ville undgaa Risikoen ved en Konvertering, der naturligvis kun kan ske paa en Tid, da Rentefoden er lav og Penge- rigeligheden stor, saa at det vil være vanskeligt for dem at anbringe Kapitalen til 4 pCt. Rente, medens dette vil være lettere, naar de faa kontant Betaling, efterhaanden som Afløsning finder Sted.

For *det danske Pengemarked* vil et saadant Statslaan, naar Pengene først i Løbet af flere Aar komme ind i Landet, være i *høj Grad. gavnligt*, og navnlig vil det *højne Kreditforeningsobligationernes Kurs*. Derimod ville *Tiendebankens Obligationer* have en skadelig Indfyldelse paa Pengemarkedet, for saa vidt de afhændes; og hvis de søge Anbringelse i Udlandet, vil det tillige virke uheldigt for Statens Kredit, idet *Renten jo garanteres af Staten*. Der vil da i Udlandet ved Siden af 3 og $3\frac{1}{2}$ pCt.s danske Statsobligationer tillige findes 4 pCt.s *statsgaranterede* Obligationer, hvad der let vil have til Følge, at man ved senere danske Statslaan vil stille højere Fordringer end hidtil.

Bemeldte fire Medlemmer kunne dog ikke blive staaende ved disse i og for sig gunstige Resultater. Efter deres Mening er det urimeligt at paalægge Statskassen en fast aarlig Udgift af over 900,000 Kr. for at skaffe Tienden afløst. De kunne ikke erkende, at Tiendeyderne have noget berettiget Krav paa at faa Tienden afløst paa saa billige Vilkaar. Ethvert Bidrag, Statskassen yder til Afløsningen, er en *ren Gave* til de nuværende Tiendeydere, som ved at købe deres Ejendomme *have faaet Tiendebyrden vederlagt ved Købesummens Fastsættelse*. Disse Medlemmer kunne ej heller erkende, at *Tiendeejerne* have rimeligt Krav paa at faa Afløsningssummen fastsat til 25 Gange Tienden. Naar alle Forhold tages i Be-

tragtning, vil det formentlig være passende at *fradrage 12 à 15 pCt.* i den Værdi, der fremkommer ved Kapitalisering med 25. Det skal i saa Henseende nævnes, at det saa godt som altid er forbundet med *Omkostninger* at faa Tienden opkrævet, at der ofte lides Tab ved Restancer, som man ikke ønsker at inddrive ad Rettens Vej, eller med hvilke man giver en saadan Henstand, at Fortrinsretten tabes, at en Afløsning medfører, at der *indvindes Rente*, idet Tienden nu hyppigst betales i det *følgende* Aar, for en stor Del først langt hen i Aaret, medens *Renten* af Afløsningssummen betales med Halvdelen *allerede den 1ste Juli i samme Aar* og den anden Halvdelen den 1. Januar i det følgende Aar, at Tiendeejerne faa Raadighed over en *Kapital* i Stedet for en aarlig Ydelse, hvad der naturligvis er af Betydning og Pengeværdi for dem, der ville og kunne raade over Tienden (altsaa ikke i de Tilfælde, da Baandlæggelse finder Sted), at Faren for, at Lovgivningsmagten, som altid har anset sig berettiget til at lovgive om vigtige Forhold angaaende Tienden, uden at tage Hensyn til Ejernes Ønske, f. Eks. ved at afskaffe Tiendeydelse i Kærven, fastsætter byrdefulde Regler angaaende Tiendens Ydelse, Fortrinsret, *Beskatning* m. v., ligeledes bortfalder.

Vel ville Tiendeejerne ifølge Lovforslaget ikke faa fuldt ud 25 Gange Tienden, idet Skattens Kapitalværdi fradrages, saa at der gennemsnitlig kun vil blive netto ca. 24 Gange Tienden i Behold, men ogsaa dette Beløb kan taale Nedsættelse, uden at gaa Ejerne for nær. *De nævnte 4 Medlemmer* foreslaa at forandre 25 til 23 (Ændringsforslag Nr. 1) og bemærke herom yderligere, at Lovgivningen ved andre Lejligheder har anvendt Multiplikator 20, saasom ved Hartkorns-Egalisationen (1850) og ved Loven af 29. Marts 1867 om Skyldsætning i de forhen slesvigske Distrikter.

I Forbindelse hermed foreslaa *de samme fire Medlemmer*, at *Yderne* skulle betale 20 Gange Tienden i Stedet for 18 (Nr. 6). Selv derved opnaa de følgende Fordele: